waheſt kaks kewadeſt lojuſt, mis wangkre ees olid, koguniste ſeſt ſöiduſt ei röömustanud, waid ſuure waewa al keele ſuuſt wäljaajaſid ja peaaegu edaſi ei ſaanud, et kül woorimees ſajatas ja karjus ja piitſa warrega neid pekſis, nagu oiekſid naad kiwi aga mite luu ja liha. Jah, jah, tema kuri loom möistis kül, et koorem liig ſuur oli, aga ta mötles aga ſee peale, et ta ſel kombel ehk poole rubla enam kaſu ſai — tema oli hobuſe tapja. Seda näeme peaaegu igapääw nende mägede juures, mis Tallinna alewi löppetuſes Tartu ja Narwa maantee peal on; need ſamad mäed on meie maal kuradile öiete nagu lökſud, kus ta hobuſe tapjaid püab, kui nende kurjuſe möödt täis on, ehk nende nimed eneſele üleskirjutab, kui naad alles joone peal on, ſeda möötu täita. Nende nimetatud mägede juures peawad wahel — hoidku meid Jumal — imelikud ja inetumad asjad ſündima, ja möni, kes ſiin oma waeſte hooſte päraſt wihaſtades kuradit ja köik kurjad waimud api hüüdis, pidi ſeda päraſt kahetſema, — aga tegi ſeda liig hilja. Seepäraſt kandku iga woori- ja teu-pois, ja köik linna ſakſad, kes arwawad ühe wangkre ſiſſe niiſama palju mahtuwa kui Noa laewa ſiſſe weeupputuſe ajal — naad kandku hoolt, et ühel pääwal mite kaa nende kurjuſe möödt

täis ei ſaa. Ma ei nimeta ſeda paika mite, aga mis ſeal kord ſündis, mis ühel ehk teiſel wiiſil weel ika wöib ſündida, ſeda tahan ülespanna märgiks neile, kellele ſeda ehk tarwis läheb.

2. Körts maantee ääres; pitk Taniel tuleb öömajale.

Nimetatud kahe maantee ääres linna ligidal on körtſid ehk trahterid ülesehitatud. Mitme aasta eeſt ühel öhtul — ſee oli laupääwa öhtu enne Kriſtuſe ülestöusmiſe püha — kui köik öiged riſtiinimeſed ju olid magama heitnud, ſiis kuuldi teiſe nende kahe körtſi ees kangget ja walju häält: „pois! hobuſed eeſt ära!“ hüüdis ta ja nönda kolm korda; ja wiimaks kästi weel: „igaühele annad poole matti kaeru!“ Körtſi ſulane ehk tallipois, kes teekäijate hobuſid toimetas, oli pöhu peale pitkali heitnud; ta oli joodik ja hommikuſt ſaadik palju wiina ja ölut oma kurku walanud, eks temal ſiis ammu pidand öigus olema maha heita. Poolunine ſüütas ta tuld laterni ſiſſe, tuli tuikudes wälja ja nägi kaks hooſt, teine muſt, teine mustelauk, mölemad nenda lahjad, et kuu ja tähed hölpſaste neiſt wöiſid läbipaiſta. Hobuſed olid wangkre ees, aga inimeſt ta ei näinud. „Pagan,